

Οι αγώνες ενός σαλού και του αδελφού του: Συμεών & Ιωάννης

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

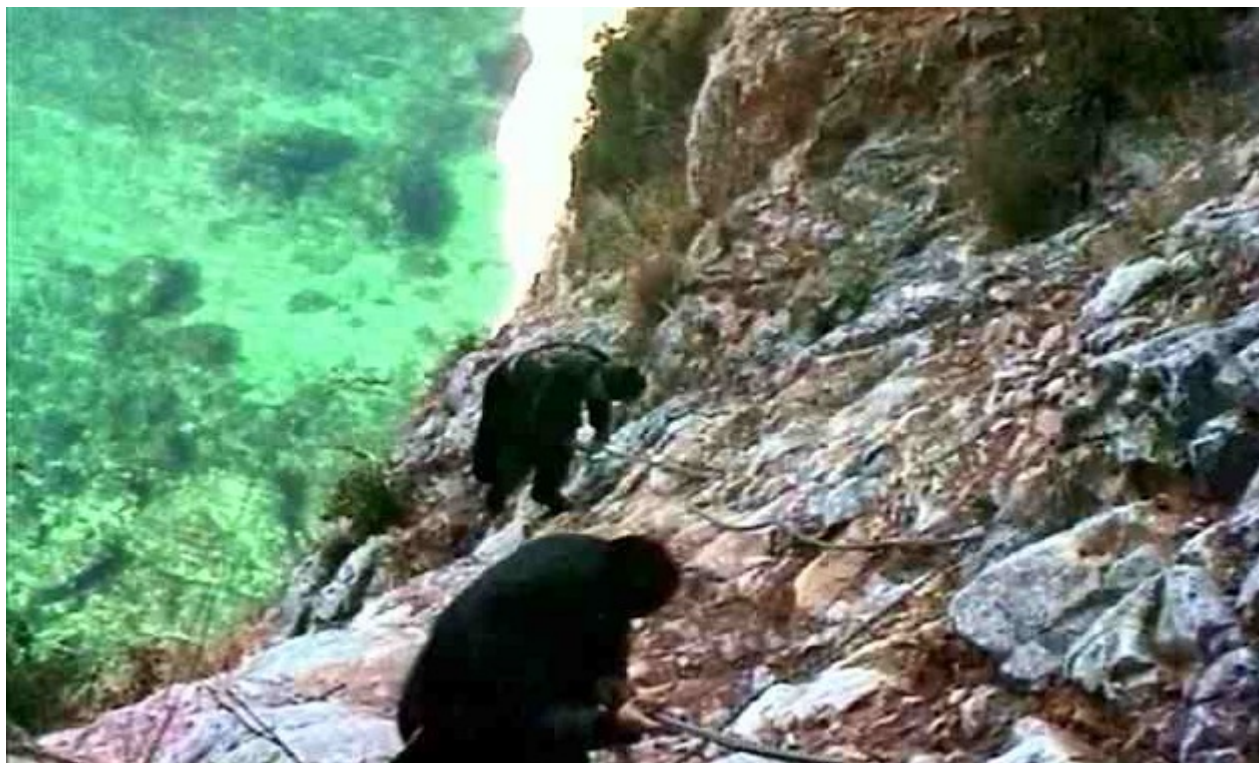

Άγιος Συμεών ο διά Χριστόν σαλός και Άγιος Ιωάννης (21 Ιουλίου)

(Λεοντίου Νεαπόλεως)

Η ζωή τους στην έρημο

Όταν λοιπόν βγήκαν έξω από το μοναστήρι, έλε-γαν: «Θεέ του μεγάλου Σου δούλου, οδήγησέ μας που εί-μαστε ξένοι και αβοήθητοι, γιατί δεν γνωρίζουμε ούτε τον τόπο ούτε την περιοχή, αλλά καθώς ερχόμαστε κοντά Σου παραδώσαμε τους εαυτούς μας για να πεθάνουμε στο πέλαγος αυτής της ερήμου». Λέει ο Ιωάννης στον Συμε-ών: «Τί γίνεται τώρα; Πού θα πάμε;» Του απάντησε εκείνος: «Ας πάμε προς τα δεξιά, γιατί όλα όσα βρίσκονται προς τα δεξιά είναι καλά». Προχωρώντας έφτασαν στη Νεκρά θάλασσα, στον τόπο που ονομάζεται Αρνωνάς.

Έτσι οικονόμησε τα πράγματα ο Θεός, που ποτέ δεν εγκαταλείπει αυτούς που πιστεύουν ολόψυχα σ' Αυτόν, ώ-στε βρήκαν ένα μέρος, όπου κατοικούσε κάποιος γέρον-τας που είχε κοιμηθεί πριν από λίγες μέρες. Σ' αυτό το μέρος υπήρχαν μερικά μικρά σκεύη και τρυφερά χόρτα, ώστε να μπορούν να τραφούν· από αυτά έτρωγε και ο γέροντας που ήταν θαμμένος εκεί. Μόλις είδαν τον τόπο οι αοίδιμοι, ευχαριστήθηκαν τόσο πολύ, σαν να βρήκαν θη-σαυρό. Κατάλαβαν ότι ετοιμάστηκε και στάλθηκε γι' αυτούς από τον Θεό. Έτσι άρχισαν να Τον ευχαριστούν, ό-πως επίσης και τον μεγάλο γέροντα Νίκωνα. Έλεγαν: «Πίστεψέ με, μας ήρθαν όλα καλά με τη βοήθεια των ευχών εκείνου».

Όταν πέρασαν λίγες μέρες, μη μπορώντας να υποφέρει την αρετή των δούλων του Χριστού ο εχθρός των ψυχών μας, ο διάβολος, άρχισε να τους πολεμάει, τον Ιωάννη με τη θύμηση της γυναίκας του και τον Συμεών με την μεγάλη του αγάπη για τη μητέρα του. Μόλις κατα-λάβαινε ο ένας από τους δύο ότι στενοχωριόταν, αμέσως έλεγε στον άλλο: «Αδελφέ, σήκω να προσευχηθούμε». Έλεγαν την προσευχή του μεγάλου γέροντα, που έμαθαν αμέσως απέξω και οι δύο με τη χάρη του Θεού, γιατί ο γέ-ροντας προσευχήθηκε λέγοντας: «Τύπωσε, Κύριε, στην καρδιά τους τα λόγια αυτής της προσευχής».

Αυτή την προσευχή έλεγαν πάντοτε σε περίπτωση πειρασμού και κάθε φορά που ζητούσαν κάτι από το Θεό. Μερικές φο-ρές, όπως μας έλεγε ο θεοφόρος Σαλός, ο διάβολος τους πύρωνε, σαν να έτρωγαν κρέας και να έπιναν κρασί. Άλλοτε πάλι προσπαθούσε να τους προκαλέσει δειλία και ακηδία για την άσκηση, ώστε μερικές φορές να θέλουν να επιτρέψουν από την έρημο στο μοναστήρι. Επίσης άλλες φορές στον ύπνο, άλλες φορές με τη φαντασία, τους έκανε ο διάβολος να βλέπουν τους δικούς τους, άλλους να κλαίνει και άλλους να έχουν τρελαθεί· και άλλα πολλά

έβλεπαν που είναι αδύνατο να τα διηγηθεί κανένας, αν δεν έχει πείρα από αυτού του είδους τους πειρασμούς. Όσες φορές όμως έφερναν στο μυαλό τους το στεφάνι, που είδε ο ένας να βρίσκεται στο κεφάλι του άλλου, όπως και τη διδασκαλία και τα δάκρυα του γέροντα, σαν από λάδι αγιασμένο καταπραΰνονταν και παρηγοριόταν η καρδιά τους.

Μερικές φορές εμφανιζόταν στ' όνειρό τους και ο ό-σιος Νίκων, άλλοτε νουθετώντας τους, άλλοτε προσευ-χόμενος γι' αυτούς, μερικές φορές μάλιστα διδάσκοντάς τους ψαλμούς· και τότε ξυπνούσαν προσπαθώντας να μάθουν απέξω όσα διδάσκονταν στον ύπνο τους και χαί-ρονταν πάρα πολύ γι' αυτό. Ήξεραν ότι ενδιαφέρεται πο-λύ γι' αυτούς, και το αντιλαμβάνονταν από αυτά τα γεγο-νότα. Πριν λοιπόν να ζητήσουν οτιδήποτε από το Θεό, προσευχήθηκαν και οι δύο για το εξής πράγμα: ο Συμεών, να παρηγορηθεί και να σιγουρευτεί η καρδιά της μητέρας του· ο Ιωάννης, να πάρει ο Θεός κοντά Του τη γυναίκα του, ώστε να πάψει να τη σκέφτεται.

Ο Θεός που είπε ότι θα πραγματοποιήσει το θέλημα αυτών που Τον φοβούν-ται, τους άκουσε· και αφού πέρασαν δύο χρόνια, ο όσιος Συμεών πληροφορήθηκε απ' το Θεό ότι η μητέρα του δεν λυπάται πια γι' αυτόν και ότι τη νύχτα παρουσιάζεται σ' αυτήν, την παρηγορεί και της λέει στη Συριακή διάλεκτο: “λα δέχρε λιχ έμ”, που σημαίνει: «“Μη λυπάσαι μητέ-ρα”, γιατί κι εγώ και ο Ιωάννης είμαστε καλά και υπηρε-τούμε στο παλάτι του βασιλιά και φοράμε στεφάνια, που μας έδωσε ο βασιλιάς, και πολύ όμορφες στολές. Παρη-γόρησε όμως και τους γονείς του αδελφού Ιωάννη, γιατί υπηρετεί κι αυτός μαζί μου. Λοιπόν, μη λυπάστε καθόλου». Όμως και ο αββάς Ιωάννης είδε κάποιον λευκό ν-τυμένο να του λέει: «Οικονόμησα, ώστε ο πατέρας σου να μη λυπάται· και τη γυναίκα σου σε λίγο θα την πάρω μαζί μου».

Διηγήθηκαν ο ένας στον άλλον αυτά που είδαν και χάρηκαν και ευφράνθηκε η καρδιά τους. Αφού ο Θεός τους απάλλαξε από τον λογισμό των γονέων τους, αμέσως άρχισαν να ζουν χωρίς φροντίδα, χωρίς να λυπούν-ται καθόλου γι' αυτούς και χωρίς να αισθάνονται κόπο ή οκνηρία συνέχισαν τον δρόμο της ασκήσεως νύχτα και μέρα, μη έχοντας άλλη ασχολία παρά μόνο τον “απερίσπαστο περισπασμό” και την “αμέριμνη μέριμνα”, εννοώ βέβαια την αδιάλειπτη προσευχή. Σ' αυτή σύντομα προόδευσαν οι άοκνοι εργάτες, ώστε σε λίγα χρόνια αξιώθηκαν θείων οράσεων, πληροφοριών και θαυμάτων.

Πέρασε πάλι λίγος καιρός και ο ένας ησύχαζε σε απόσταση “λίθου βολής” από τον άλλο. Είχαν συμφωνή-σει μεταξύ τους το εξής: να αναχωρούν και να ζουν χωρι-στά όποτε ήθελε ο καθένας να προσεύχεται μόνος του· ό-ταν όμως συμβεί να παρουσιαστούν λογισμοί ή ακηδία, να έρχεται ο ένας προς τον άλλον και από

κοινού να προ-σεύχονται στον Θεό για να απαλλαγούν απ' τον πειρα-σμό. Μια μέρα λοιπόν, ενώ καθόταν ο Συμεών στο μέρος που συνήθιζε, έρχεται σε έκσταση και βλέπει τον εαυτό του σαν να βρισκόταν στην Έδεσα (από εκεί ήταν η κα-ταγωγή του) κοντά στην άρρωστη μητέρα του και να της λέει στα Συριακά: «Πώς είσαι μητέρα;». Εκείνη απάντησε: «Καλά, παιδί μου». Της λέει πάλι: «Πήγαινε κοντά στο Βασιλιά. Μη φοβάσαι, γιατί Τον παρακάλεσα και σου ετοίμασε καλό μέρος, και όταν θέλει, θα έρθω κι εγώ κοντά σου».

Αφού συνήλθε, κατάλαβε ότι εκείνη την ώρα κοιμή-θηκε η μητέρα του. Τρέχει γρήγορα στον αδελφό του Ιω-άννη και του λέει: «Σήκω, αδελφέ, να προσευχηθούμε». Επειδή εκείνος ταραχτήκε (νόμισε ότι είχε κάποιο πειρα-σμό), του λέει ο Συμεών: «Μη ταραζέσαι, αδελφέ, δεν έ-χω τίποτα κακό, με τη χάρη του Θεού». Του λέει πάλι ο Ιωάννης: «Τότε για ποιο λόγο έκανες τόσο δρόμο, πάτερ Συμεών;». Τον αποκάλεσε έτσι γιατί τον τιμούσε και τον σεβόταν πάρα πολύ, όπως κι εκείνος σεβόταν τον Ιωάν-νη. Τότε τα μάτια του γέμισαν δάκρυα που έτρεχαν σαν μαργαριτάρια πάνω στο στήθος του, και λέει στον Ιωάν-νη: «Αυτήν την ώρα ο Κύριος παίρνει κοντά Του την καλή μου και ευλογημένη μητέρα». Και του διηγήθηκε το όρα-μα.

Γονάτισαν και άρχισαν να προσεύχονται. Τότε μπο-ρούσε να ακούσει κανείς τον Συμεών να λέει προς τον Θεό λόγια συγκινητικά και ικετευτικά. Τα σπλάχνα του πονούσαν και ταραζόνταν από τη φυσική αγάπη του γιου προς τη μητέρα. Έλεγε: «Θεέ μου, Εσύ που δέχτηκες την θυσία του Αβραάμ, Εσύ που πρόσεξες το ολοκαύτωμα του Ιεφθάε· Εσύ που δεν γύρισες το πρόσωπό Σου από τα δώρα του Άβελ, Εσύ που ανάδειξες προφήτιδα την Άννα για χάρη του δούλου Σου Σαμουήλ, Εσύ, Κύριέ μου, Κύριε, για χάρη του δούλου Σου, δέξε την ψυχή της μητέρας μου. Θυμήσου, Θεέ μου, τους κόπους και τους μόχθους της, που έκανε για μένα.

Θυμήσου, Κύ-ριε, τους στεναγμούς και τα δάκρυα που έχυσε, όταν για χάρη Σου έφυγα μακριά της. Θυμήσου, Κύριε, τα στήθη με τα οποία θήλασε εμένα τον ταπεινό, για να χαρεί την νεότητά μου, που όμως δεν χάρηκε. Μη ξεχνάς, Κύριε, ό-τι δεν μπορούσε να κάνει μακριά μου ούτε ώρα, κι όμως χωρίστηκε από μένα τόσα χρόνια. Θυμήσου, Κύριε που γνωρίζεις τα πάντα, ότι όταν ήθελε να χαρεί για μένα, τό-τε για το δικό Σου όνομα με στερήθηκε. Μη ξεχνάς, δί-καιε, το σπαραγμό που ένωσε τη μέρα που ήρθα κοντά Σου. Γνωρίζεις, Κύριε, πόσο αγρύπνησε κάθε νύχτα για να θυμάται τη νεότητά μου, από τότε που την εγκατέλειψα. Εσύ γνωρίζεις, Κύριε, πόσες νύχτες έχασε τον ύπνο της ζητώντας το πρόβατο που κοιμόταν μαζί της.

Μην ξεχνάς, φιλόανθρωπε, πόσος πόνος γέμιζε την καρδιά της, όταν βλέποντας τα ρούχα μου, έλιωνε για το μαργαριτάρι της, που τα φορούσε. Θυμήσου ακόμη,

Κύριε, ότι της στέ-ρησα την παρηγοριά και τη χαρά και την αγαλλίαση, για να υπηρετήσω Εσένα τον δικό μου και δικό της Θεό, και Κύριο των όλων. Δώσε της για συνοδεία αγγέλους, που θα προστατεύουν την ψυχή της από τα πονηρά και άσπλα-χνα πνεύματα και θηρία του αέρα, που προσπαθούν να αποσπάσουν και να καταπιούν αυτούς που περνούν ανάμεσα από αυτά. Κύριε, Κύριε, στείλε της δυνατούς φύλακες, για να επιτιμούν κάθε ακάθαρτη δύναμη που θα συναντά-. Πρόσταξε ακόμη, Θεέ μου, να χωριστεί η ψυχή από το σώμα της χωρίς λύπη και βάσανα.

Και αν, σαν γυναίκα, σ' αυτή τη ζωή αμάρτησε είτε με λόγια, είτε με έργα, συγχώρεσε την ψυχή της, χάρη της θυσίας που γέννησε και που σου πρόσφερε, δηλαδή εμένα τον ανάξιό Σου δούλο. Ναι, Κύριε, Κύριε, Θεέ μου, Εσύ που είσαι δίκαιος κριτής και φιλόανθρωπος, μη την οδηγήσεις από θλίψη σε θλίψη, από οδύνη σε οδύνη, από στεναγμό σε στεναγμό, αλλά για τη λύπη που ένιωσε για το μοναδικό της παιδί, οδήγησέ την στη χαρά, αντί για δάκρυα δώσ' της αγαλλίαση, αυτή την αγαλλίαση που έχεις προετοιμάσει για τους αγίους Σου, Θεέ μου, Θεέ μου, στους αιώνες. Αμήν».

[Συνεχίζεται]